

Hồi Thư Bốn Mươi Sáu

HUYỀN HUYỀN CHÂN KINH

Ngay lúc này, Độc Tâm Phật ngồi bật dậy nói:

– Xong rồi, tên tiểu tử Toan Tú Tài kia quả thật cay độc, đánh người đến thế này.

Trịnh Nguyệt Nga nghiêng răng kêu côm cộp nói:

– Ta không buông ta hấn đâu!

– Đi đứng được chăng?

– Không được!

– Thế thì làm sao đây?

– Chúng ta hãy về báo!

– Không vào núi tiếp ứng...

– Theo ta phán đoán, mục đích cầu viện của chúng chắc là đối phó với tên Toan Tú Tài và yêu ni ấy, tên tiểu tử đã xuất hiện nơi đây, có vào trong cũng bằng thừa, tốt hơn về Báo trước, và ta cần phòng bị trị thương nữa.

Độc Tâm Phật trầm giọng một hồi nói:

– Đành phải thế này thôi, lão phu cũng chẳng yên tâm để người lên đường một mình.

Đinh Hạo như vừa đặt một tảng đá nặng xuống, thế thì sự nguy khốn của sư phụ được giải vây luôn.

Chẩn mấy chốc bọn Độc Tâm Phật ra khỏi rừng đi mất dạng. Đinh Hạo cũng theo sau nhắm thẳng Ly Trần Đảo nơi trú xứ của Xích Ảnh Nhân chạy tới.

Hấn lấy làm lạ, đúng ra Ly Trần Đảo cũng ở trong phạm vi hoạt động của Vọng Nguyệt Bảo mà đối phương chẳng hề xâm phạm đến đảo ấy, phải chăng khiếp sợ oai danh của Ly Trần Đảo ư?

Trưa hôm ấy, Đinh Hạo chạy tới bờ hồ.

Gió thoảng mây bay, mặt hồ yên lặng chảy tới, lầu đài trên tiểu đảo giữa hồ rõ mồn một lọt vào mắt Đinh Hạo đứng ở nơi xa nhìn tới quả thật giống bông lai tiên cảnh trong truyền thuyết. Đinh Hạo chạy theo bờ hồ được khoảng nửa vòng, y cứ vào bí pháp nhập hồ của Xích Ảnh Nhân đã hướng dẫn lúc trước tìm đến cây cổ Dung đại thọ, dưới cây có một tảng đá xanh to lớn, hấn liền vận khởi chưởng lực ấn mạnh lên trên, tảng đá xanh ấy liền lún xuống ba tấc rồi lại tự động đẩy lên trên trở

về chỗ cũ. Chỉ trong chốc lát có một chiếc thuyền nhỏ bên kia bờ từ từ lắc la lắc lư lướt tới.

Trên thuyền chẳng có người chèo cũng không có mái chèo, chỉ là một chiếc thuyền trống không nhỏ bé hai đầu chiếc thuyền thì nhọn hoắt.

Chiếc thuyền nhỏ ấy dừng lại chỗ cách xa bờ hồ độ khoảng ba trượng không tiến tới nữa, Đinh Hạo nhún mình len cao phát phơ hạ xuống trên chiếc thuyền nhỏ ấy. Chân vừa chấm xuống sàn thuyền, thì con thuyền từ từ quay đầu lại, xem thế dưới nước chắc có đặt dây thợ điều khiển chẳng sai.

Chẳng mấy chốc con thuyền cập bến, Đinh Hạo nhún mình nhảy lên mặt bờ, tức thì tâm trạng hấn phấn khởi một thứ tình cảm phấn khởi khôn tả.

Hai tên thiếu nữ áo đỏ chạy tới nghinh đón, cả hai cúi người cung kính làm lễ nói:

– Nhị chủ nhân đã về!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

– Chủ nhân có ở nhà chăng?

Một trong hai thiếu nữ nói:

– Chủ nhân đi khỏi đã hơn ba ngày, chắc nay mai sẽ về tới bây giờ, lúc đi có căn dặn, phải luôn luôn hầu đợi nhị chủ nhân trở về.

Đinh Hạo cảm thọ một thứ tình cảm ấm áp khó tả, thứ tình bạn này quả thật trên đời hiếm có.

Kế đó, tiểu đồng Phụng Thư tung tăng chạy tới, hớn hờ kêu lên:

– Nhị chủ nhân đã về!

Đinh Hạo cùng ba tên hạ nhân cất bước lên đảo, tất cả mọi cảnh vật như xưa, chỉ có điều hấn cảm thấy thân cận với mọi vật nhiều hơn lần trước mới đến.

Tới cổng cũng lại hai tên thiếu nữ áo đỏ lần trước mỉm cười nghinh đón.

Bước lên lầu đài quẹo sang hướng phải lang can lầu đài đi vào gian phòng đã ở lần trước, Phụng Thư lập tức dâng trà nước các thứ, sau đó mang tới y áo mời Đinh Hạo đi tắm gội, trên sự cảm thọ Đinh Hạo cảm thấy y như mình đã về nhà vậy.

Vệ sinh tắm gội xong, Đinh Hạo vào phòng ngồi xuống ghế, Phụng Thư lập tức hớn hờ bưng ra quyển Huyền Huyền chân kinh nhẹ tay đặt trên bàn nói:

Đại chủ nhân căn dặn tiểu thư, khi nào nhị chủ nhân trở về mang vật này trình lên!

Nội tâm Đinh Hạo xúc động vô cùng gật đầu nói:

– Phụng Thư, đa tạ mi nhiều.

Phụng Thư vậy tay lia lịa nói:

– Nhị chủ nhân chớ nói chữ đa tạ với hạ nhân như thế.

Phụng Thư, mi ngồi xuống chúng ta nói chuyện chút nào...

– Hạ nhân đứng đây được rồi!

Trong nhà chớ nên khách sáo, chỗ này chẳng có người ngoài ta bảo mi ngồi thì mi cứ ngồi, đừng ngại chi cả.

Phụng Thư ngồi xuống cái ghế xa ra một bên chứ chẳng dám ngồi đối diện.

Đinh Hạo cất tiếng nói:

– Phụng Thư, đại chủ nhân ra ngoài có việc gì chẳng?

– Thưa nhị chủ nhân, chẳng có chuyện gì cả, chỉ đi dạo thôi.

– Biết được ngày giờ trở về không?

– Điều này chẳng nghe nói lại, thường thì đại chủ nhân ra ngoài thì, ít thì phải năm ba hôm, lâu thì độ khoảng một tháng.

– Đảo này có ai từng đến phá rối?

– Không ai dám cả.

– Tại sao?

– Phòng thú trùng trùng mai phục dưới nước, thuyền và người chẳng thể qua được, có thể nói là vững như núi thái sơn...

– Đại chủ nhân vắng mặt, ai là chủ sự nơi đây?

– Mẫn đại nương trông coi.

– Lần trước ta đến chẳng gặp y?

– Lão vừa đi vắng.

– A!

– Đại chủ nhân còn căn dặn điều gì nữa không?

Phụng Thư nói:

– Chỉ căn dặn khi nhị chủ nhân về phải cẩn thận hầu phục, và nói rằng nếu nhị chủ nhân có về ắt phải tham tu quyển bí kíp này, cho nên đã chuẩn bị sẵn một gian tịnh thất đồ dùng ăn uống ngủ nghỉ các thứ do hạ nhân phục vụ.

– A!

Đinh Hạo xúc động mãnh liệt, hai bên khóe mắt nóng hổi. Ngay lúc này, một phụ nhân niên kỷ độ khoảng hơn bốn mươi bước đến hành lang của phòng Đinh Hạo thoáng trông thấy vội vàng đứng lên.

Phụng Thư thò đầu ra xem, cau mày le lưỡi hấp tấp đứng dậy nép sang một

bên nói:

– Nhị chủ nhân, đây là quan gia Mẫn đại nương.

Sắc mặt Mẫn đại nương nghiêm túc hướng về phía Đinh Hạo xá một xá nói:

– Xin ra mắt nhị chủ nhân.

Đinh Hạo chấp tay chào lại nói:

– Đại nương miễn lễ!

Mẫn đại nương trợn mắt nhìn Phụng Thư nói:

– Tiểu Phụng Thư, mi ở đây tán dóc, không ra thể thống gì cả.

Phụng Thư cung kính nói:

– Nhị chủ nhân lưu hạ nhân lại hỏi chuyện...

– Chớ bào chữa!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

– Chính ta bảo y ở lại trò chuyện với ta, đại nương chớ trách y.

Mẫn đại nương sắc mặt dịu lại nói:

– Không dám, rượu thịt của nhị chủ nhân, dọn vào đây có được chăng?

– Được cứ tự nhiên!

– Đại chủ nhân vắng mặt không ai ngồi hầu vậy nhị chủ nhân đành tự dùng một mình vậy.

– Được ta cũng không phải là khách khứa gì cả.

Mẫn đại nương căn dặn Phụng Thư vài câu xong hướng về Đinh Hạo hành lễ cáo từ, Phụng Thư vội bày bàn ghế ra, chẳng mấy chốc hai tên thiếu nữ áo đỏ bưng rượu thịt tới, tuy chẳng phải sơn trân hải quý nhưng cũng lắm đặc sắc lắm rồi, hạng người thường chưa chắc được ăn như thế.

Đinh Hạo tựa lan can ngồi uống một mình, ngắm nhìn sơn cảnh nơi xa xa cảm thấy tâm hồn cởi mở vui vẻ khôn tả. Hành hiệp giang hồ mưa gió hiểm hóc, được tắm mình giây lát ở cảnh địa tuyệt vời như thế quả là một thứ hưởng tục cao độ. Ngày hôm sau Xích Ảnh Nhân vẫn chưa thấy trở về, Đinh Hạo đi vào tịnh thất đặc biệt chuẩn bị sẵn cho hắn tham cứu Huyền Huyền chân kinh.

Võ học thiên hạ cùng một gốc, căn cứ vào cơ bản sẵn có của Đinh Hạo tham tu bí kíp này chẳng có gì khó khăn, hắn duyệt đọc toàn thư một phen, phát hiện bí kíp này cùng với sở học bản thân mình không có điều gì tương khắc với nhau.

Ngày thứ ba hắn bắt đầu chính thức luyện tập.

Quyển Huyền Huyền chân kinh này quả thật huyền ảo vô cùng, chỗ tinh tế của nó khiến người võ tay khen tuyệt. Chương đầu là Bồi nguyên cơ bản giống y

với sở học cơ bản của Đinh Hạo, chỉ khác biệt cách điều tức tinh tế hơn, y như bắt cá ở sông bỏ ra ngoài biển.

Thấm thoát mười ngày trôi qua, thoáng hỏi thăm Xích Ảnh Nhân vẫn không có tin tức, Đinh Hạo đành đem cả tâm trí vào sự tu tập bí kíp.

Hắn đặc biệt chú trọng chương Kiếm thuật, chương này lạ lùng thay chỉ có một chiêu độc nhất, nhưng một chiêu này thần ảo đến nỗi không thể tưởng tượng được, tốn cả ba ngày trời mới hiểu ngộ được một trong mười câu khẩu quyết trong kinh thư.

Toàn bộ tâm trí hắn đặt vào một chiêu kiếm thuật kỹ.

Vừa đúng hai mươi ngày, quên ăn bỏ ngủ cuối cùng hắn đã hiểu ngộ được chiêu này.

Một chiêu kiếm thuật này rất kỳ ảo lợi hại có tên Dị càn chuyển khôn. So với cú tuyệt chiêu Mộng tái sinh hoa của Hắc Nho mạnh hơn vài bậc.

Đinh Hạo hằng hái chẳng thấy mệt mỏi tiếp tục nghiên cứu đem chiêu Dị càn chuyển khôn dung hợp lại trong Mộng tái sinh hoa trải qua bảy ngày đêm khổ nhọc cuối cùng mới đạt đến lý tưởng, hai cú tuyệt diệu khoáng có này dung hợp làm một, và hắn đã đặt tên mới cho chiêu này gọi là Bút Hạ càn khôn dùng tên của hai chiêu hợp nhất định danh.

Những chương kế tiếp là công phu chưởng chỉ thân pháp, hắn cũng chẳng bỏ sót, cố công tham tu, tốc độ toàn bộ rất là kinh người.

Ngày hôm nay là ngày công viên quả mãn, tính lại ngày tháng vừa đúng tâm mười ngày.

Đương nhiên nếu phải luyện theo căn bản người mới tập võ e rằng ba năm chưa xong, mà muốn đạt đến cảnh giới như hắn, chẳng nhờ có ngoại lực tăng trưởng nội nguyên, thì luyện thêm mười năm nữa cũng chưa thấy gì cả, Đinh Hạo hiểu rất rành điều này.

Ra khỏi tịnh thất, y như thường lệ Phụng Thư đứng hầu bên ngoài.

Đinh Hạo nhìn Phụng Thư mỉm cười nói:

– Phụng Thư, những chuỗi ngày này làm nhọc mi nhiều.

Phụng Thư vội vàng nói:

– Nhị chủ nhân nói thế hạ nhân chẳng dám, đó là phận sự của hạ nhân vậy.

– Từ hôm nay trở đi, mi khỏi sớm tối hầu hạ nữa.

– Nói sao, nhị chủ nhân công dứt viên mãn rồi chẳng?

– Đúng vậy!

– A! Tin mừng biết mấy, tiểu Phụng Thư kính chúc mừng nhị chủ nhân. Nói xong hắn chấp tay xá dài.

- Đại chủ nhân vẫn chưa về sao?
- Ngay lúc này, một âm thanh sang sảng nói:
- Hiền đệ, chúc mừng đệ nha!

Đinh Hạo ngạc nhiên quay sang thấy Xích Ảnh Nhân từ trong phòng bước ra, bất giác vui mừng khôn tả nói:

- Đại ca về đảo lúc nào vậy?
- Ta về đã bốn mươi ngày rồi!
- Nói sao, bốn mươi ngày rồi, thế mà đại ca...

Xích Ảnh Nhân mỉm cười nói:

- Hiền đệ ta sợ ngươi phân tâm thế thôi!

Đinh Hạo xúc động nói:

- Đại ca, tiểu đệ chẳng biết nói sao bây giờ..
- Thế thì chẳng phải nói, qua đây chúng ta cùng uống ba ly rượu mừng.

Xích Ảnh Nhân nắm lấy tay Đinh Hạo đi ra lầu lộ thiên, một bàn rượu thịt soạn đã bày sẵn nơi đây, từ đằng xa hai thiếu nữ đã cúi người làm lễ, đồng thanh nói:

- Chúc mừng nhị chủ nhân!

Đinh Hạo vẫy tay nói:

- Đa tạ sự lo lắng của các người!

Hai người bạn tri kỷ cùng nhau nhập tọa, Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Sao đại ca biết được tiểu đệ hôm nay công mãn?
- Xích Ảnh Nhân cười khanh khách nói:

– Mỗi ngày ta đều âm thầm lưu ý đệ, nhân lực phá đoán của huynh chắc không đến đổi tệ chứ, hãy nâng ly nào, huynh kính đệ một ly.

Đinh Hạo nâng ly lên nói:

- Đúng ra đệ kính đại huynh trước.
- Thế thì chúng ta cùng cạn ba ly nha!
- Tuân lệnh!

Hai người cùng nốc cạn ba ly, hai ly cùng nhau Đinh Hạo thành khẩn nói:

– Đại ca đối đãi tiểu đệ tình sâu nghĩa nặng, dù cho là anh em ruột thịt cũng chưa chắc sánh bằng thế này...

Xích Ảnh Nhân ngắt lời nói:

– Nói thế thì hóa ra khách sáo, chúng ta nói chuyện khác vậy.

Đình Hạo dừng lại giây lát, chuyển sang đề tài nói:

– Đại ca đi chuyến này, có điều chi hay lạ chẳng?

– Có chứ, huynh định nói cho đệ đây...

– Tiểu đệ lắng tai cung kính nghe vậy!

– Hiền đệ có tin thuyết quỷ thần chẳng?

Đình Hạo ngạc nhiên, suy nghĩ giây lát rồi nói:

– Thế gian này lắm chuyện kỳ đàm, nhưng tiểu đệ thì chẳng mấy tin lắm.

– Đệ chẳng tin sao?

– Tư tưởng đệ bao giờ chẳng thế.

– Nhưng lần này chính mắt huynh trông thấy, để có bằng lòng nghe kể không?

– Đương nhiên nghe chứ!

– Vừa rồi ngu huynh đến Tảo Dương thăm bạn đi ngang qua Đồng Phách Sơn, phát hiện một sự kiện quái lạ...

– A!

– Vì đi ngô tắc vượt núi đến Đồng Phách Sơn, ngu huynh lỡ bước nghỉ đêm trời tối lên đến một ngọn núi cao hôm đó là một đêm trăng tròn sáng tốt, huynh thấy ngọn núi này mát mẻ thanh vắng đúng là chỗ nghỉ đêm lý tưởng, vào khoảng canh hai bỗng thấy một thiếu nữ ăn mặc kiểu cách cung nữ, tay cầm đèn lồng thoăn thoắt bước tới, lúc đó huynh kinh hãi khôn tả...

Đình Hạo mỉm cười nói:

– Chắc đại ca có số đào hoa?

Xích Ảnh Nhân cười nói:

– Chớ đoán lời thôi trước, hãy nghe ta kể tiếp, thiếu nữ ấy bước đến gần bên, lịch sự lễ phép nói: “Quý khách đêm lành quang lâm, làm cho đã lãnh thêm phần huy hoàng, tiểu nữ vâng mệnh của phu nhân đến mời quý khách vào cùng tương kiến”. Lúc ấy huynh càng kinh hoàng hơn nữa, trên hoang sơn đã lãnh này có thấy cung điện gì đâu?

Đình Hạo thoáng tò mò nói:

– Đối phương chẳng nói lai lịch ư?

– Ta có hỏi, nhưng thiếu nữ cung trang mỉm cười không đáp lại chỉ bảo rằng đến đó sẽ rõ!

– Thế thì đại ca đi theo nàng?

– Không, trước khi tình huống chưa rõ ta không thể mạo hiểm như thế được, ta nói lại với cung nữ đó rằng vì có việc gấp không thể ở lại đành phải trái mệnh, lần sau có duyên xin sẽ gặp lại...

– Sao nữa?

– Thiếu nữ cung trang mỉm cười nói: “ Tôn giá khiếp sợ chẳng? Xin hãy yên tâm, phu nhân ta rất là hiền từ”. Huynh thì vừa háo thắng vừa hiếu kỳ nên đã mạnh bạo đi theo cung nữ đó, cung nữ đó trông thân hình có vẻ mềm mại yếu ớt, nhưng công lực thì kinh người, thân pháp nhanh nhẹn như nước chảy mây bay, phải dùng toàn lực mới theo kịp...

Đinh Hạo nâng ly cười nói:

– Đại ca, hãy uống một ly cho thông cổ đã.

Xích Ảnh Nhân mỉm cười nâng ly.

Phụng Thư và hai tên nữ tì thì đứng sững lắng nghe.

Xích Ảnh Nhân đặt ly xuống bàn lại nói tiếp:

– Chẳng mấy chốc đi lên một ngọn núi khác, rừng sâu cây rậm, bóng trăng lu mờ, đến bây giờ mới thấy công hiệu của ngọn lồng đèn, vào rừng độ khoảng năm mươi trượng, chỉ thấy một tiểu kiêu dừng ở tổng rừng, hai tên hán tử ăn mặc kiểu cách trang phục quan phủ đứng ở hai bên chẳng nói gì cả, nhưng cặp mắt lạnh lùng kinh người...

Xích Ảnh Nhân dừng lại giây lát, tròng mắt đảo lia lịa, có vẻ đang hồi tưởng tình cảnh lúc ấy không bằng sau đó kể tiếp:

Cung nữ cầm lồng đèn đó mời ta lên kiệu...

Đinh Hạo mỉm cười nói:

– Có lý, đại ca bước lên kiệu hoa chẳng?

Xích Ảnh Nhân thì chẳng cười nổi, nghiêm túc đường hoàng nói:

– Đến nước này ta đành phải lên kiệu, màn kiệu vừa hạ xuống thì ta chẳng còn trông thấy gì nữa, chỉ cảm thấy rằng đi một đoạn đường khá xa, ánh sáng lọt vào kiệu qua những khe hở, chỉ nghe cung nữ ấy hô lên một tiếng “Đến rồi” tiểu kiệu đứng lại, màn kiệu được vén lên, đệ đoán việc ấy ra thế nào?

– Thế nào?

– Trước mắt là một cung điện nguy nga vàng chói lấp lánh, ta bước xuống kiệu được cung nữ hướng dẫn bước lên nấc thang đá trắng, cung nữ ấy hô to một tiếng quý khách giá đến, trong điện vang ra một tiếng “Mời” lúc đó đầu óc ta thoáng choáng váng không được tự chủ, bước vào trong điện, cảnh vật trước mắt khiến ta kinh hoàng...

– Cảnh tượng thế nào?

– Ta chưa từng xem thấy cảnh tượng cung đình bao giờ, chỉ thấy tám thiếu nữ xinh đẹp tất cả đều cầm quạt, hết, phát trần bình kiếm... đứng hai bên, một bàn dài được đặt ngay chính giữa có một phụ nhân bịt mặt ngồi đó, toàn thân ăn mặc hoa lệ quý phái vô cùng, ta vẫn dùng lễ nghĩa giang hồ chấp tay xá một xá và nói câu:

– Nay gặp phu nhân...

Nói đến đây Xích Ảnh Nhân dừng lại một hồi trầm tư giây lát nói:

– Phụ nhân bịt mặt mấp máy cất tiếng âm thanh sang sảng thanh thoát mát tai: “Ngồi đây” tên thị nữ đưa sang cái ghế gấm ta nói một tiếng: “Đa tạ” và ngồi xuống ghế, không chịu đựng được nữa cất tiếng nói: “Phu Nhân sùng ái kêu gọi đến đây, có điều chi dạy bảo?” Phụ nhân bịt mặt nói: “Chỉ hỏi người vài câu, quý khách là người giang hồ chăng?” Ta trả lời: “Đúng vậy” sau đó y lại hỏi danh hiệu của ta...

– Đại ca chẳng nói?

– Không ta thành thật nói ra danh hiệu, rồi hỏi ngược đối phương, y tự xưng là Uy Linh phu nhân...

– Uy Linh phu nhân?

– Đúng thế, bây giờ ta mới để ý tấm bảng Uy Linh hiển hách treo cao trong điện...

Đình Hạo nhượng cao đôi mày kiếm nói:

– Trông thế đối phương vẫn là nhân vật võ lâm, cố tình bày vẽ nghi trận mà thôi...

– Đệ hãy nghe ta kể tiếp, phu nhân bịt mặt đó chẳng chán nản chút nào hỏi tiếp tình huống giang hồ gần đây nhất là càng hỏi tường tận về Nam Trang và Bắc Bảo...

– Thế thì chứng tỏ đối phương là nhân vật võ lâm không sai rồi.

– Đệ chớ nóng vội, đối phương hỏi chuyện xong xuôi, bỗng vỗ mạnh trên bàn ngọc thạch tức thì có hai thiếu nữ ăn mặc kiêu cung nga bước tới, phu nhân bịt mặt dùng tay trở vào hai thiếu nữ nói: “Quý khách được vào Uy Linh Cung là duyên phận tốt, hai tên thiếu nữ này là món quà tặng cho quý tân khách...

– Đây là số đào hoa trên trời rơi xuống!

– Xích Ảnh Nhân cười nhạt nói:

– Lúc ấy ta lập tức cảm tạ và từ chối nhận lễ, nhưng Uy Linh phu nhân ấy chẳng cho ta nói năng gì cả, chỉ nói một tiếng “Ban cho buổi tiệc” thế là ta bị hai thiếu nữ cung trang kẹp lấy hai bên đưa vào một diện viện khác tiệc rượu đã được bày sẵn, chén bát toàn vàng ngọc, hình thù kỳ cổ, lúc đó ta chỉ trông làm sao sớm rời khỏi nơi ma quái này, nên đã ăn uống cho xong tiệc sớm, và lúc đó thật sự ta

cũng đói bụng, được hai thiếu nữ chung trang ấy hầu bàn ta chỉ uống được ba ly thì chẳng còn biết gì...

– Tửu lượng đại ca chỉ ba ly đã say mềm chẳng?

– Nói thì khó tin, rượu đó thơm nồng thật, y như ngọc dịch Quỳnh Tương trong truyền thuyết vậy.

– Sau khi say mềm thì thế nào?

– Tất cả mù tịt, lúc tỉnh lại thấy mình ở trong rừng, mặt trời đã lên cao, nhìn kỹ chỗ nằm nghĩ lại là bên cạnh ngôi mộ cổ vô danh, trong miệng vẫn còn thoang thoang mùi thơm...

– Hai cung nữ được biếu tặng đâu?

– Ở đây!

Hắc vừa nói, vừa lấy từ túi áo ra hai món đồ, đặt trên bàn.

Đinh Hạo trố mắt nhìn xem, bất giác trợn mắt lạng đi.

o O o